

8.

Sàigòn, Chủ nhật ngày 4/11/1979

Những ngày Bình Dương trôi qua. Tình cảm đi chậm vào tim nhau, tôi nghĩ đến Đan thường xuyên hơn, đem vào giấc ngủ mình càng nhiều hơn nét mặt, vóc dáng con người ấy. Cái cảm tưởng mang mang dụi dụi như vào những ngày vừa lớn lần đầu rung cảm vì tình yêu.

Đêm nay nghỉ hát, đến đón tôi đi uống *café*, Đan hỏi nhẹ:

“Lấy điều gì để em đoán chắc là anh sẽ đến?”

Tôi những muốn đáp: “*Vì em biết anh yêu em!*” nhưng chỉ im lặng.

Đối với Đan, tôi là một đứa bé thông minh và ngộ nghĩnh, thích làm Đan buồn, ưa chơi trò cú bắt tình yêu với anh. Và đêm nay trong quán *café* ven đường Hồng Thập Tự

.....
(Tự ý bỏ 10 dòng)

.....

Từ bấy lâu tôi vẫn e ngại điều này, nhưng cũng trong những ngày lưu diễn Bình Dương, Đan hầu như càng lúc càng phơi bày rõ hơn cái ý muốn có tôi.

Đêm nay sao điều ấy lại làm rung động tâm hồn không ít. Tôi xiết bàn tay anh, úp mặt vào vai áo anh mà buông mặc, chẳng cần phân tích nghĩ ngợi gì nữa. Ít ra một lần này, tôi bắt đầu có khuynh hướng đón nhận mọi tình cảm nào đưa đến từ anh.

Và trong quán rượu góc Lê Văn Duyệt–Yên Đổ, chất men nồng đã làm chúng tôi thân thiết nhau hơn.

Đan nói về tình yêu và đoán quyết:

“Có một điều anh biết rằng em sẽ 'phải' yêu anh!”

Tôi mỉm cười bảo Đan kiêu ngạo quá. Đan lắc đầu:

“Không, sợ dĩ nói vậy là bởi vì anh đã đọc thấy tình yêu trong đôi mắt...”

Tôi nói rằng chưa gặp người đàn ông nào chủ quan hơn Đan, nhưng khi nói điều này, sao lại nghe dậy lên trong lòng một mối mơ hồ ưa thích sự mạnh mẽ của anh.

Cũng một điều khác khó thể chối với chính lòng mình rằng "Đan đã không sai trong lời đoán quyết đó".

□

Sài Gòn, thứ Hai ngày 5/11/1979

Chiều nay đi bộ cạnh Đạn qua các con đường có nhiều cây cao, lòng rung động vô cùng vì kỷ niệm nhỏ nhẹ dịu dàng quá, tưởng như đang bắt gặp lại đúng những gì thân ái của ngày xưa... Tôi nói ngậm ngùi:

“Giá mà Đạn còn tự do, em đã có thể làm vợ và ra đi với Đạn.”

Đạn ngạc nhiên buộc tôi giải thích câu nói có chữ “*làm vợ*”. Tôi không đáp, nhưng đầu đó trong hồn đột nhiên nghĩ đến điều có anh trên cái nghĩa của một sự lâu dài gắn bó.

Chúng tôi dừng chân trong một quán *café* âm áp trên đường Lê Quý Đôn. Trong khung cảnh gọi sầu, Đạn hỏi:

“Nếu luôn luôn anh vẫn nâng niu quý trọng em thế này thì liệu rằng em có đành dứt bỏ anh mà đi?”

Tôi không đáp, hay là đáp một cách mơ hồ, mà thật thì lòng nhận ra sự “*không nắm chắc*” của Đạn trước con người tôi.

Trên con đường im vắng dẫn đến quán rượu Ngã Sáu, tôi hỏi:

“Có lúc nào Đạn thoáng nghĩ rằng em là một cánh chim sẵn sàng bay bổng?”

Đạn lặng im một lúc rồi gật đầu.

Sao lại thấy như có nỗi buồn ghê gớm lan mạnh trong tim khi ngay lúc này, tôi nhận ra rõ ràng sự việc “một ngày kia lại cũng sẽ từ bỏ Đạn.”

.....
(Tự ý bỏ 4 dòng)

.....

Trở nên ngạo mạn, tôi khoát tay bảo Đạn đừng nói nữa. Tôi thật không hiểu mình sao lại có những khi điên loạn và ích kỷ một cách tàn nhẫn như vậy. Tôi nói:

“Từ khi lao vào Đạn là em đã chấp nhận đau khổ, cơ sao lại muốn đem thêm cho em sự đau khổ hơn nữa vì những quá khứ nào đó. Em không muốn tìm biết gì về Đạn từ trước ngày anh gặp em tại rạp Lao Động buổi chiều em say rượu.”

.....
(Tự ý bỏ 11 dòng)

.....

Đạn lắc đầu, vẻ đau đớn:

“Bấy lâu nghe em kể về những cá chất phàng của em mà anh chưa cảm nhận được lần nào em tàn nhẫn hơn lần này.”

Trong tôi dậy lên sự đau đớn. Từ giờ phút này tôi biết mình sẽ phải khổ ghê gớm vì tình yêu cho Đạn. Nhưng mặc kệ! Ngày nào hết

cứ hết! Còn giờ đây không thể ngạo mạn chối từ rằng chúng tôi chỉ đợi chờ để lao thẳng vào tay nhau.

Đêm nay cũng vô cùng bất ngờ, trời mưa rí rả,

Tâm trạng tôi thật phức tạp nhiều thứ tình cảm, vậy mà khi nép vào anh trong bóng tối an ổn, tôi tưởng như được bao bọc trọn vẹn bởi một sức mạnh kiên cố.

Đan hôn vùi lên khắp khuôn mặt tôi. Những cảm xúc thật bờ ngỡ và trong vòng tay ghì xiết của Đan, tôi tìm lại đúng những gì quên lãng đã lâu. Giọng anh thì thâm:

“Em dễ thương và bé bỏng mong manh thế này, làm sao anh cưỡng được với lòng yêu em cho được.”

[]

Sàigòn, thứ Ba ngày 6/11/1979

Trong xuất hát buổi trưa tại rạp Thủ Đô, Đan cũng lại tìm đến với tôi. Nổi hân hoan hẳn lên cả hai, kéo dài suốt chiều tối cạnh nhau. Đan nói về tình yêu trong lòng anh, nói lên sự mỏng manh nhỏ bé của thân xác tôi để chỉ muốn bảo bọc lấy nó.

Và anh cười mỉm:

“Em đúng là người đàn bà tuyệt diệu trên đủ mọi phương diện.”

Lại kể về cảm tưởng riêng:

“Đêm qua trong quán rượu, em nói lên một câu khá tàn nhẫn để anh tự dung muốn trỗi dậy cái tính ngạo mạn của mình mà vẫn phải dìm xuống. Tuy nhiên, khi em đi rồi buổi sáng hôm nay, anh tự nghĩ, chắc từ rày về sau không thể nào nổi giận hoặc là cao ngạo được với em

....
(...).”

Rồi Đan tiếp:

“Anh chưa bao giờ tự đặt với mình câu hỏi anh sẽ có em cho đến bao giờ, mà luôn luôn như có cái gì đó khiến anh nghĩ rằng anh sẽ yêu người đàn bà này lâu lắm.”

Lòng tôi rung động. Cái dáng trầm tĩnh nhẹ nhàng với từng cử chỉ ôn hòa nơi Đan đã tạo được trong tôi nỗi yên ổn thật nhiều.

Khi tan xuất hát trưa, đi với nhau trên đường phố, tôi nghe Đan nói:

“Trước, anh đã nghe thân thiết cùng em, nhưng phải nói là từ đêm qua, anh mới thật sự có cảm tưởng thân thiết đó. Em như da thịt, như một phần thân thể anh kể từ khi ấy.”

Và trong rạp hát, trên chiếc thùng gỗ sau hậu trường, chúng tôi cùng anh Mười Phú uống rượu với nhau. Tôi vui thích tỏ lộ được với mọi người trong tập thể sự thân thiết dành cho Đan.

Đan ghé tai tôi thì thầm:

“Anh đã nói rồi mà, Thượng Đế định rằng đến cái tuổi 40 này của anh và tuổi 30 của em, chúng mình phải gặp và say đắm yêu nhau. Nếu mà chúng mình chấp nhận nửa vời một cái tình nào khác, anh nghĩ thật là uổng!”

Khi nói câu này, Đan có cái vẻ kiêu ngạo đến dễ thương.

Bốn năm qua rồi, thật không ngờ còn có ngày tôi nghe lòng rung động đến thế này trước một người đàn ông. Tâm tư sao thật bồi hồi kỳ lạ, lúc nào cũng thấy mình riu rít như một con chim nhỏ, kể cho Đan nghe nhiều câu chuyện vợ vẫn, để rồi nghe Đan bày tỏ:

“Có nhiều lúc em chững chặc lắm, nhưng cũng vẫn chỉ là một đứa bé thơ trước mặt anh!”

□